

mati tak, není-li zařízení zneužíváno ke škodě chráněných státních zájmů. Ochrana státních zájmů je zabezpečena již udělením povolení k přechovávání a vedením v patrnosti osob přechovávajících zařízení, kterážto evidence umožňuje také státní dohled, uvedený v § 21 zák.

Lze tudíž dovoditi jak z doslovu zákona, který neuvádí jako zvláštní trestnou činnost provozování nebo používání zařízení radiotelegrafického nebo radiotelefonického, tak i z jeho smyslu a účelu, že sice je soudně trestné už přechovávání bez povolení — ať už bylo zařízení použito čili nic, — že však také provozování zařízení bez příslušného povolení je s hlediska trestněprávního nerozhodné, pokud má provozovatel oprávnění k přechovávání. Když pak je bývalý radiokoncesionář oprávněn podle zákona beztrestně přechovávat (míti u sebe) zařízení odhlášené, dokud neučiní státní správa opatření k zamezení neoprávněného přechovávání podle § 23, odst. 1, anebo si neodebere zařízení, jež jí připadlo podle odst. 3 téhož ustanovení a s hlediska § 24, odst. 1 zák. čís. 9/1924 Sb. z. a n. nesejde na tom, zda je zařízení používáno, nelze podřaditi souzený skutek pod skutkovou podstatu »přechovávání radiotelefonického zařízení bez povolení« a tím pod trestní sankci § 24, odst. 1 zák. čís. 9/1924 Sb. z. a n. Jednání souzené lze stíhati jen podle § 24, odst. 6 jako jiné porušení zákona (§ 19, čís. 4) cestou administrativní.

Zprošťující výrok nespočívá tudíž na mylném použití zákona a není stížen ani vadou nedostatku důvodů proto, že první soud odůvodnil závěr o beztrestnosti skutku poukazem na právní názor, vyslovený v rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 3841 Sb. n. s.

Čís. 5940.

Dal-li si veřejný činitel poskytovat prospěch (§ 3 zák. čís. 178/1924 Sb. z. a n.) podle výslovně nebo mlčky uzavřené dohody mezi ním a osobami tento prospěch poskytujícími, je jeho činnost posuzovati za jednotný celek; v takovém případě rozhoduje v otázce, zda jde o prospěch nepatrný, či o prospěch tento stupeň převyšující, souhrn poskytnutých úplatků.

(Rozh. ze dne 25. června 1937, Zm I 150/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem úplatkářství podle § 3, odst. 1 zák. č. 178/1924 Sb. z. a n., zrušil rozsudek v odpor vzatý jako zmatečný a vrátil věc soudu nalézacímu, aby o ní znovu jednal a rozhol.

Z d ů v o d ů:

Zmateční stížnost obžalovaného je již s hlediska zmatečného důvodu podle § 281, č. 9, písm. a) tr. ř. odůvodněná.

Ke skutkové podstatě přečinu podle § 3 zák. o úplatkářství se žádá, aby prospěch slíbený neb poskytovaný uplácenému nebyl prospěchem

nepatrným. Jde-li o prospěch nepatrný, tu jednání uvedené v § 2, odst. 1 cit. zák. je pouhým přestupkem, a to ještě jen tehdy, když byl činem nebo opominutím dotčen důležitý veřejný zájem.

Soud musí, odsuzuje-li někoho pro přečin úplatkářství, zjistiti přesně, o jaký prospěch šlo, a jeho výši a musí pak s hledisek vyslovených v rozhodnutích č. 3415, 3632, 4102, 4160 Sb. n. s. tento svůj závěr odůvodniti. To však soud nalézací neučinil a právem proto uplatňuje stížnost zmateční důvod podle § 281, č. 9 a) tr. ř.

Ježto se zmateční stížnost domáhá v první řadě úplného zproštění obžalovaného a teprve v druhé řadě jeho odsouzení pro přestupek podle § 3, odst. 2 cit. zák., dlužno uvésti toto:

Zmateční stížnost dovozuje, dovolávajíc se rozhodnutí č. 3765 Sb. n. s., že, ježto při činech úplatkářských neplatí sčítací zásada § 173 tr. z., šlo o prospěch nepatrný. Než to činí zmateční stížnost neprávem. V souzeném případě šlo podle spisů a též i podle neúplných zjištění rozsudečných o jakousi dohodu, snad výslovně, snad mlčky mezi obžalovaným a jemu známými osobami, které chtěly jezdit na černo a též skutečně na černo jezdily. Osoby ty jezdily na černo pouze tehdy, když věděly, že průvodčím je zřízenec dráhy, jenž jim za úplatek jízdu na černo povolí. V souzeném případě byl to obžalovaný. Se zřetelem na buď výslovně nebo mlčky uzavřenou dohodu mezi obžalovaným a těmi, kdo na černo jezdili, dlužno posuzovati činnost obžalovaného za jednotný celek a dlužno proto uvažovati, zda souhrn úplatků obžalovanému poskytovaných jednotlivými na černo jezdícími je více než prospěch nepatrný (rozh. č. 4160 Sb. n. s.). Pro případ, že by soud nalézací, řídě se nahoře uvedenou směrnicí, dospěl k přesvědčení, že šlo o prospěch nepatrný, bude na něm, aby též zjistil, zda uvedeným jednáním byl dotčen důležitý veřejný zájem. Veřejný zájem porušuje ten, kdo něco podniká, co je v nepříznivém vztahu k zájmům veškerenstva státních občanů, tedy též finanční zájem státu, jenž je podnikatelem železnic (rozh. č. 3794 Sb. n. s.).

Pro nedostatek zjištění ve směrech nahoře uvedených, pro skutkovou podstatu přečinu podle § 3, č. 1 zák. o úpl. nutných, bylo zmateční stížnosti vyhověti a ježto se nelze obejít bez nového hlavního přelíčení, slušelo se za souhlasu generální prokuratury podle § 5 nov. k tr. ř. č. 3/1878 ř. z. právem uznati, jak nahoře uvedeno.

Čís. 5941.

Jde o falšování veřejné listiny podle § 199 d) tr. zák., bylo-li změněno datum o přijetí soudního spisu na doručovacím lístku, aby byla zachráněna propadlá lhůta k provedení opravného prostředku.

(Rozh. ze dne 25. června 1937, Zm I 371/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu, jímž stěžovatelka uznána byla vinnou zločinem nedokonaného podvodu podle §§ 8, 197, 199 d) tr. z.